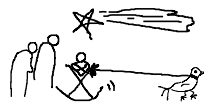

Prosinec 2021

SOUTERRAIN

Kruh

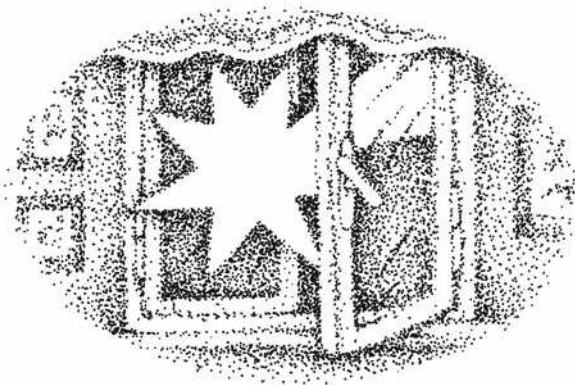
Kruh liturgického roku se právě uzavřel, stojíme i na dalších prazích: svou práci končí stará a začíná nová synodní rada, se Sašou prožijeme první advent a Vánoce, skončily životy některých blízkých, náš sbor nevyjímaje, ale také se narodily děti, přišli noví lidé. Skončila stará vláda a začíná nová. V pandemii skončil starý způsob života a začínáme si uvědomovat, že ten nový v lecčems není dočasný. Jsme tedy na prahu, na počátku nového koloběhu.

Obraz kruhu se mi líbí i jako možný symbol společnosti. To mi šlo hlavou i na listopadové ordinaci v Horní Čermné, kde svůj kruh přípravy uzavřelo slavnostními sliby a vyznáním 9 kazatelů, mezi nimi i naše milá Gábina Ďurašková. V kruhu je dobré umět se rozestoupit. Udělat prostě krůček zpátky, aby se mezi nás vešel někdo nový, něco nového. V kruhu je také zajímavé, že jsme každý na jiné straně, s různým výhledem. Máme různé úhly pohledu. Jeden je mi blíže, a vidí to celkem podobně, jiný je proti mně a vidí něco úplně jiného. Máme různé role, funkce, úkoly, vzdělání, odbornost, zkušenosti, názory, životní situaci, a přece jsme společnost a tvoříme jeden tvar. Skoro mi to připadalo jako takový liturgický tanec kolem stolu Páně, kde se do popředí pár kroky dostávali v různých chvílích různí lidé. Myslela jsem na to, kdy má kdo udělat krok vpřed a kdy krok dozadu, aby šel do popředí někdo jiný, nebo aby se kruh zvětšil a vešel se mezi nás další člověk.

Na Štědrý den v naší rodině vždy prostíráme pro jednoho navíc, kdyby přišel nečekaný host, aby se vešel do našeho rodinného kruhu. Všichni také jistě doufáme, že v kruhu společnosti bude vždy prostor pro Toho, který nás spojuje, pro jeho Duch, který vane kam chce. Mezery mezi lidmi stojícími v kruhu si můžeme představit jako takový volný průduch pro Boží oslovení, Kristovu přítomnost mezi námi. Napadá mě, že bychom tento kruh mohli vidět jako prsten, na jehož vrcholu je vzácný šperk Božího slova, jeho lásky, úhelný drahý kámen ve vrcholu neviditelné stavby Božího království, jejímž hlavním architektem je Bůh sám. Přeji nám, abychom nejen v adventu a o Vánocích hledali, jaké mohou

být projevy lásky, tak aby nás prostupovala a druzí jí byli požehnáváni. Přeji nám všem také to, abychom uměli moudře zacházet s časem - nejen svátečním a nejen v kruhu sboru a rodiny.

Magdaléna Trgalová

Výtah z jednání staršovstva 4. 11. 2021

- Dokončena příprava volebního shromáždění 7. 11. a konventu 13. 11. 2021.
- Do sboru byl přijat Tomáš Zavadil, bude představen 7. 11.
- 4. 11. zemřel Milan Kratochvíl, rozloučení se bude konat v sobotu 13. 11., povede je P. Ruml.
- Bylo revokováno rozhodnutí z 14. 10. o omezení počtu přenášných bohoslužeb, s ohledem na zhoršení epidemiologické situace v nich budeme pokračovat každou neděli.
- Z téhož důvodu do odvolání rušíme podávání kávy a čaje i sborový oběd avizovaný na 21. 11.
- Odpadá i Ekumenický ples.
- Zároveň bude uzpůsobena vánoční hra dětí tak, aby její prezentace nebyla ohrožena případným vývojem epidemiologické situace.
- Bylo rozhodnuto o drobných úpravách pořadu bohoslužeb: (a) po úvodní modlitbě bude krátké oslovení dětí farářkami, (b) děti budou do NŠ odcházet po 2. písni, (c) čtení z Písma bude bezprostředně předcházet kázání, (d) ohlášky budou od přímluvné modlitby odděleny předposlední písni. Tento režim byl přijat do zveřejnění definitivní nové agendy.
- Bylo rozhodnuto o pořádání dvou mimořádných zasedání staršovstva ročně, oproštěných od vyřizování běžné agendy a věnovaných koncepčním otázkám

budoucnosti sboru, zpravidla na jaře a na podzim, jedno víkendové a jedno alespoň půldenní.

- Bylo rozhodnuto o způsobu nakládání s dary přijatými farářkami v souvislosti s vykonanými sňatky mimo sbor a církev.
- Celocírkevní sbírku na JTD Jeronymovy jednoty uskutečníme 7. 11.
- Seniorátní adventní sbírku uskutečníme 28. 11., její určení stanoví konvent.
- Do konce listopadu pokračuje sbírka na domov pro autisty při středisku Diakonie Praha, a to na účet sboru s variabilním symbolem 3128.
- Schválili jsme, že do budoucna bude možno platit za Souterrain formou „předplatného“.
- 21. 11. odpoledne od 17 hodin se uskuteční koncert Evangswingu.
- Vánoční prodej Obchůdku jednoho světa se uskuteční 1. adventní neděli, tj. 28. 11., již je obnoven i jeho pravidelný prodej ve sboru.
- 5. 12. se uskuteční prodej výrobků chráněné dílny střediska Diakonie.
- 5. a 12. 12. se uskuteční tradiční psaní dopisů v rámci Maratonu dopisů pro Amnesty International.
- 19. 12. počítáme se slavnostním uvedením nových evangelických zpěvníků v našem sboru (celocírkevní uvedení bude již 28. 11. od 15 hodin v salvátorském chrámu). Objednané výtisky budou v prodeji hned po dodání.
- S organizací setkání kurátorů pražského seniorátu v Dejvicích 27. 11. pomohou M. Študentová a T. Černohorský (zajistí bagety)
- Hledáme nové zájemce o práci v Křesťanské službě.

Ohlédnutí za postavením presbyterů

Vzpomínáte si někdo na kázání Romana Mazura u příležitosti slibu staršovstva před třemi lety? Tenkrát podal ideální obraz sboru v soustředných kruzích. Ten úplně vnější okruh tvoří více kategorií: jednak matrikoví členové, jednak přátelé a podporovatelé sboru, kteří se ale rozpakují stát se jeho součástí a naplno přijmout svůj díl odpovědnosti. Největší skupinou jsou lidé, kteří vytvářejí živé tělo sboru, a z nich se rekrutují ti, kteří se zapojují do aktivní práce zajišťující jeho chod. Úplně nejnvnitřnější kruh tvoří duchovní spolu se staršovstvem, kteří také nesou tíhu všeho, co se ve sboru a se sborem děje.

O historickém původu staršovstev bude na letošním podzimním setkání kurátorů našeho seniorátu vyprávět br. Adam Csukáš, právník z ústředí. I bez toho ale víme, že staršovstva vznikala hned v rodících se sborech po vydání Tolerančního

patentu, i když pro to ještě nebyl dán právní rámec ani ustálená terminologie. Dávno před tím, než se začalo teoretizovat o presbyterně-synodálním zřízení. Spíše než o staršovstvu se tenkrát mluvilo o presbyterstvu. Pro zajímavost, v libiškém sboru se v prvním období presbyterům dokonce říkalo kurátoři – sbor tak měl 9 „kurátorů“.

Později se postavení staršovstev upřesňovalo. Po vydání Protestantského patent v roce 1861, kterým se evangelické církve „zrovnoprávnily“ s církví katolickou, byla zavedena dvoustupňová reprezentace sborů, obdobně, jak to známe dnes z vedení obcí. Sborové shromáždění volilo širší „zastupitelstvo“, to ze svého středu zvolilo vlastní staršovstvo. Zastupitelstvo se na rozdíl od staršovstva scházelo zpravidla jen jednou do roka, krátce před sborovým shromážděním. S určitými obměnami to tak fungovalo až do doby, kterou pamatují: poslední schůze dejvického zastupitelstva se konala v roce 1971.

V dnešní podobě mají staršovstva, velmi schematicky řečeno, trojí roli. Tou první a hlavní je starost o zajištění každodenního provozu sboru. Druhou je výběr kazatelů, které pak povolává sborové shromáždění, a předjednání všech příslušných náležitostí. I když dnes už faráři nejsou placeni sborem, jako tomu bývalo dříve, ale církevním ústředím, tato forma autonomie sborů zůstává zachována, na rozdíl od praxe běžné např. v katolické církvi. Třetím aspektem staršovstev je, že představují podhoubí, ze kterého se formují všechny vyšší církevní orgány. Funkce presbytera je prostě nezbytnou podmínkou pro to, aby někdo mohl být delegátem konventu nebo synodu, členem seniorátního výboru nebo synodní rady. Toto opatření má zajistit, aby církevní funkcionáři zůstávali zakotveni v životě sborů. Skončí-li jejich působení v roli presbytera, automaticky tím zanikají i všechny z toho odvozené funkce.

Bude užitečné, když se na takto nastavená pravidla podíváme i z hlediska nedávných voleb v našem sboru. Po zmenšení staršovstva v něm zůstává už jen jeden z dosavadních delegátů na konvent a úkolem nového staršovstva bude dovolit ze svého středu delegáty nové. Jsem velmi rád, že v novém staršovstvu zůstává Dan Heller, který tam beze sporu patří. Jinak by totiž – mimo jiné - pražský seniorát přišel o svého seniorátního kurátora a to by bylo škoda.

Jan Mašek

Složení nového staršovstva

V letech 2021-2024 bude dejvické staršovstvo pracovat ve složení: Jana Cihlová (3), Tomáš Černohorský (3), Pavel Geier (6), Wanda Dobrovská (3), Filip Hanuš Härtel (6), Petr Hejl (6). Daniel Heller (6), Eva Hencychová (6). Jan Mašek (3), Daniel Molnár (3), Jan Petříček (6) a Judith Stoklasová (3). Protože každé tři roky volíme polovinu presbyterů, je v závorce uvedeno, jaký je cí mandát. Náhradníky

jsou, v tomto pořadí: Marta Študentová, Tomáš Najbrt, Martina Jílková a Věra Tichá. Na prosincové schůzi staršovstva budou zvoleni nový kurátor a místokurátor.

Nová členka sboru se představuje:

Jmenuji se Šárka Knoblochová a s dejvickým sborem jsem se seznámila díky několikaletému zpívání v Našich pěvících, i když vazby přicházejí i z jiné strany, a sice přes babičku Lídu Janskou. Bohoslužby ve Wintrovce jsem pravidelně navštěvovala již část roku 2019 a nyní jsem se rozhodla přesunout své působení z rodných Strašnic natrvalo. Poznáte mě podle

pestrobarevného oblečení, hlasitého smíchu a nadšeného zpěvu.

Salár nebo církevní daň?

Touto dobou koncem roku pravidelně připomínáme salár. Hlavně těm, kteří si ve shonu běžných dní nevšimli, že už uběhl celý rok a zatím se jim ještě moc nehodilo svůj příspěvek na provoz sboru zaplatit. Ono takových opomenutí valem ubývá, jak si podle opakovaných doporučení i v důsledku pandemických omezení zvykáme platit trvalými bankovními příkazy, ale i tak stále zůstávají mnozí, komu je příjemnější platit salár jednorázově a v hotovosti.

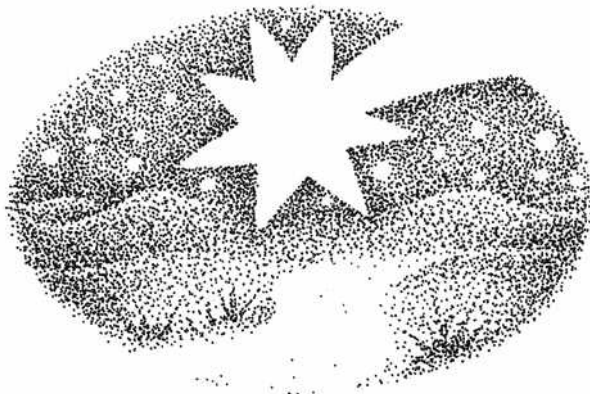
Připomeňme si, že na začátku devadesátých let se vedla debata i tom, zda zachovat dosavadní způsob financování církve, nebo volit některý z alternativních modelů: církevní daň, daňové asignáty apod. Církevní daň je od 19.století zavedená v sousedním Německu, kde ji využívají velká církevní společenství: katolíci, evangelíci (rozuměj luteráni), reformovaní, Židé, Výhodou pro církve a vlastně i pro věřící je, že daň se strhává nebo sráží z platu (příjmu) víceméně automaticky, pro církve to je předvídatelný zdroj financí. Přesná pravidla jsou v různých spolkových zemích různá, vesměs jde o 8-9% daně z příjmu – v našich podmínkách by to dělalo necelých 1,5% daňového základu, tedy asi 3% čistého příjmu. Hlavní námitkou proti církevní dani je, že postrádá prvek dobrovolnosti. V roce před sloučením obou německých států proběhlo v bývalé NDR dosti masivní vystupování z církví z obavy ze zavedení církevní daně.

U nás se placení saláru jako příspěvku na služné duchovního a později obecně na sborové výdaje zavedlo prakticky hned v době zakládání sborů v tolerančním

období. Způsob rozepisování saláru mezi jednotlivé členy (rodiny) se několikrát změnil, ve druhé polovině 19. století se však dospělo k více-méně jednotnému postupu. Citujme ze zápisu libiškého staršovstva z 24. 11. 1867: „...byla uznána potřeba nového salárního rozvrhu pro vybírání saláru na základě c. k. daní, a to domovní, gruntovní a živnostenské, s jistou základní částkou“. Tedy, rozpočtované výdaje sboru se rozpočítaly v poměru placených daní. Uvedený princip přetrval až do první republiky, s tím, že se později vycházelo z daně z příjmu. Salár tedy v té době fungoval podobně jako církevní daň, ale s dvěma důležitými rozdíly. Výběřčím zůstal sbor, ne stát, a výše saláru zohledňovala výdaje resp. potřeby toho kterého sboru. Sborům tak z větší části odpadla starost o sociální aspekty výběru saláru: tam, kde stát uznal za vhodné poskytnout slevu na dani, automaticky ji poskytla i církev. Ti, kdo neplatili žádnou daň státu, platili jen malý, symbolický salár.

Tento promyšlený způsob poměrně spravedlivého rozdělení finančního břemene sboru mezi jeho členy vzal za své kolem roku 1950, kdy financování církvi „převzal“ stát. Význam saláru tak upadl a v následující době, tj. v padesátých a šedesátých letech, jeho výběr zpravidla ani nedosahoval úhrnu chrámových sbírek. V té době se také prosazuje teze o saláru jako „dobrovolném daru“. Dnešní ustanovení řádů, že *“salár je pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena s vlastním příjmem v doporučené výši 5% jeho ročních čistých příjmů“*, a které je východiskem proklamace *„5% a hlavu vzhůru“*, pochází až z devadesátých let. Jsme si ale vědomi, že pro lidi s menšími příjmy je požadavek na salár ve výši 5% čistého příjmu neúnosně vysoký a tak se i ve vyšších kruzích mlčky uznává, že v závislosti na sociální situaci může jít i o nižší procenta. Návrat k prvorepublikovému systému, byť na bázi pouhého doporučení, není v dnešní době pravděpodobný.

Jan Mašek

Jak žijeme: bratr František Jelínek

Když jsem se rozhodla udělat rozhovor s bratrem Jelínkem a zavolala jsem mu, telefon vzala jeho manželka Růžena Klusoňová a slíbila mi, že mu moji prosbu vyřídí. Nakonec jsme se domluvili, že bude nejlepší i vzhledem k současné zhoršené covidové situaci, když mi bratr Jelínek svoje vzpomínky pošle mailem. Tady jsou.

Již jsem psal o sobě do Souterrainu dvakrát, v roce 2008 a 2014. Budu se asi opakovat, ale snad pamětníkům oživím vzpomínky.

Moje rodiště a něco o mém dětství a životě ve sboru

Narodil jsem se v Boskovicích. Boskovice byly kazatelskou stanicí Vanovického sboru, osamostatnily se až po 2. světové válce. Na bohoslužby jsme chodili do dívčí školy, kostel byl postaven až v roce 1941. Rodiče jezdili párkrát do roka na bohoslužby do Vanovic, zejména o Velkém pátku. Vanovický kostel se svými dvěma věžemi je výraznou dominantou Malé Hané, zdaleka viditelnou. Na konci První republiky byl vanovickým farářem Kamil Nagy, synodní senior, přítel TGM. Na velký pátek byl vanovický kostel plný lidí, houf stál i venku. Z vyprávění maminky vím, že farář Nagy hřímal z kazatelny: „Vy velkopátečníci, každou neděli máte v takovém počtu chodit do kostela.“

V roce 1939 Kamil Nagy zemřel a na místo faráře se hlásil mladý Ladislav Barot. Někteří presbyteři byli proti. „Měli jsme zkušeného faráře, dokonce synodního seniora, a nyní má přijít mladý nezkušený farář?“ Ale Barot nakonec nastoupil a sboru obětavě sloužil 30 let. Po válce přišel do Boskovického sboru farář Jan Vrubel. Setkával jsem se s ním při bohoslužbách, v nedělní škole, později ve sdružení mládeže, vyučoval nás náboženství. Měl na mě značný vliv. Naučil mě zajímat se o reformaci, Jana Karafiáta, ctít Františka Palackého a jeho pojetí českých dějin. Při mé konfirmaci v červenci čtyřicátého sedmého roku v chrámu vanovickém vybral mi bratr farář Vrubel verš z Janova zjevení 3,11: „Drž se toho co máš, aby žádný nevzal koruny tvé“.

První setkání s Dejvicemi

Z rodných Boskovic jsem přišel v říjnu 1951 do Prahy studovat na

Elektrotechnické fakultě. V prvním ročníku jsem se setkal s Evou Vrtišovou, kterou jsem znal ze seniorátního výboru evangelické mládeže brněnského seniorátu. Na schůzky výboru jsem do Brna několikrát za rok jezdil – předsedal nám Petr Pokorný, pozdější profesor Teologické fakulty UK. Eva se mě ptala, zda jsem v Praze již začal chodit někam do mládeže. Nezačal a tak mi doporučila Dejvice, že jsou tam velmi živé schůzky sdružení mládeže. Začal jsem tedy sdružení mládeže v Dejvicích pravidelně navštěvovat. Tehdy tam chodilo několik studentů evangelické fakulty, pozdějších význačných pastýřů naší církve, uvedu z nich Milana Opočenského a jeho manželku Janu, Alfréda Kocába, Dalibora Molnára, Milenu Tůmovou. Diskuse bývaly velmi živé. Nejvíce ale na mne zapůsobila Zdenka Svobodová, svým rozhledem, vzděláním, kultivovaností projevu, hloubkou myšlenek. Zde si dovolím krátké časové odskočení daleko dopředu. Nyní se již delší dobu setkávám v dejvickém sboru s Martinem Prudkým, profesorem Evangelické teologické fakulty, a to je syn Evy Vrtišové – Prudké.

Samostatný sbor dejvický a můj život v něm

Když se staly Dejvice v roce 1965 samostatným sborem, bydlel jsem v Břevnově a spadal tudíž do sboru ve Střešovicích. Jan Čapek, první farář samostatného sboru dejvického, mi říkal, že střešovický pan farář Hrejša střeží své ovečky a že bychom měli moje chození do Dejvic legalizovat. Napsal tedy bratru Hrejsovi a ten vyjádřil s mým přáním patřit do sboru dejvického souhlas. Tak jsem se stal řádným členem sboru.

Dejvický sbor má mnohá obdarování, to velmi cenné jsou jeho pastýři. Všichni dosavadní faráři sboru na mne zapůsobili. Jan Čapek myšlenkovou i mravní hloubkou svých kázání, ale i kamarádkým přístupem k mládeži a dětem. Konfirmoval i mou dceru na konci svého působení v Dejvicích v roce 1971. S Danielem Henychem jsme se dohodli, že si vezmu na starost schůzky třicátníků. A tak jsme spolu dvacet let připravovali tato každoměsíční setkání, třicátníci zestárli a stala se z nich střední generace. Byly to pěkné večery, rád na ně vzpomínám. Miloš Rejchrt vstoupil do mého povědomí ještě za totality. Rejchrtovi bydlí v domku v Kobylisích, kousek pod ústavem, kde jsem léta pracoval. Když byl Miloš mluvčím Charty, viděli jsme z ústavu, jak jejich domek hlídali STBáci. Když se Miloš stal dejvickým farářem, dělal jsem ve staršovstvu účetního a občas jsem za Milošem chodil k nim do domku pro podpisy účetních dokladů. Miloš po několika letech snížil svůj úvazek ve sboru, aby se mohl věnovat

i práci v rozhlase. Do sboru mu přišel pomáhat Miloslav Nekvasil. Na něho mám následující krásnou vzpomínku. S manželkou a Nekvasilovými jsme byli na výletě v Rožmitále pod Třemšínem. Starý kostel byl zavřen, zazvonili jsme na faře a pan farář šel s námi a kostel nám otevřel. Bratr Nekvasil uviděl varhany a zeptal se, zda na ně může zahrát. Pan farář souhlasil a tak bratr Nekvasil se posadil na kůru a hrál na nástroj, na který patrně hrával před dvěma sty léty Jakub Jan Ryba. Byl jsem členem staršovstva ještě i v době, kdy jsme stáli před volbou nového faráře. Byla to požehnaná volba. Na každé kázání Abigail i Petra Hudcových jsem se těšil.

Na závěr

A tak chodím do sboru v Dejvicích již 70 let. Chodím tam rád. A těší mě, že tam se mnou chodí ráda pravidelně i moje manželka, ač je katolička. Má tam řadu dobrých přátel, je sdílnější než já, těší se ze sborového společenství.

Celý svůj profesní život, 57 let, jsem jsem pracoval v jediné instituci, v Ústavu radiotechniky a elektroniky AV ČR. Jedním z mých kolegů byl Jan Šimša, syn faráře znojemského a manžel Lydie, dcery Jana Vrubela.

Moje maminka byla prostá venkovská žena, laskavá, mírná, hluboce věřící. Umírala s vírou: „Vím, že Vykupitel můj živ jest a v den nejposlednější nad prachem se postaví.“ S takovou vírou vyhlížím i já do příštích dnů.

Děkuji.

František Jelínek

Úvod: Naděžda Sleziačková

Okénko do farnosti v Letohradě: Tvoření

Když Bůh šestého dne tvořil ženu, pracoval dlouho , dlouho do noci.

Přišel k němu anděl a ptal se ho: „Proč na ní trávíš tolik času?“

Bůh odpověděl: „Vidíš všechny ty detaily, které musím vyladit, abych ji vytvořil?

Musí fungovat ve všech možných situacích, musí být schopná vzít do náruči několik dětí najednou a dát jim objetí, které dokáže vyléčit všechno, od odřeného kolene po zlomené srdce. A tohle všechno bude dělat jen dvěma rukama, dokáže se také sama vyléčit, když onemocní a dokáže pracovat 18 hodin denně.“

Anděl byl ohromený. „Jenom dvě ruce? Nemožné! A tohle je standardní model?“

Anděl přišel blíž a dotknul se ženy.

„Vždyť jsi ji udělal hrozně měkkou a jemnou, Bože.“

„Je jemná,“ řekl Bůh. „Ale také jsem ji udělal silnou. Nedokážeš si ani představit, co všechno dokáže vydržet a překonat.“

„Dokáže přemýšlet?“ zeptal se anděl.

„Nejenom , že dokáže přemýšlet,“ odpověděl Bůh. „Dokáže také nalézat řešení a dělat kompromisy.“

Anděl se dotknul její tváře. „Bože, vypadá to, že z tvého výtvaru prosakuje voda! Asi jsi ji příliš zatížil.“

„Ó, to není prosakování. To jsou slzy,“ opravil Bůh anděla.

„K čemu takové slzy jsou?“ zeptal se anděl.

„Slzy jsou způsob, jakým dokáže vyjádřit svůj žal,“ odpověděl Bůh. „Své pochybnosti, lásku, osamělost, svoje utrpení i svoji pýchu...“

To udělalo na anděla veliký dojem. „Pane, ty jsi génius,“ řekl. „Myslel jsi na všechno. Žena je skutečně neobyčejná.“

„Ano, to je,“ řekl Bůh. „Má sílu, která ohromuje muže. Dokáže se vypořádat s problémy a nést těžké rány osudu. Je v ní štěstí ,láska i moudrost. Usmívá se, i když se cítí tak, že by nejraději křičela. Zpívá, když se jí chce plakat. Pláče, když je šťastná a směje se, když se bojí. Bojuje za to, čemu věří. Její láska je bezpodmínečná. Její srdce se zlomí, když její příbuzní nebo přátelé zemřou, ale vždy dokáže najít sílu se s tím vyrovnat a žít dál.“

Anděl se zamyšleně zeptal: „Takže je to dokonalá bytost?“

„Ne,“ odpověděl Bůh. „Má jeden velký nedostatek. Velmi často zapomíná na svoji hodnotu.“

Devina Nund

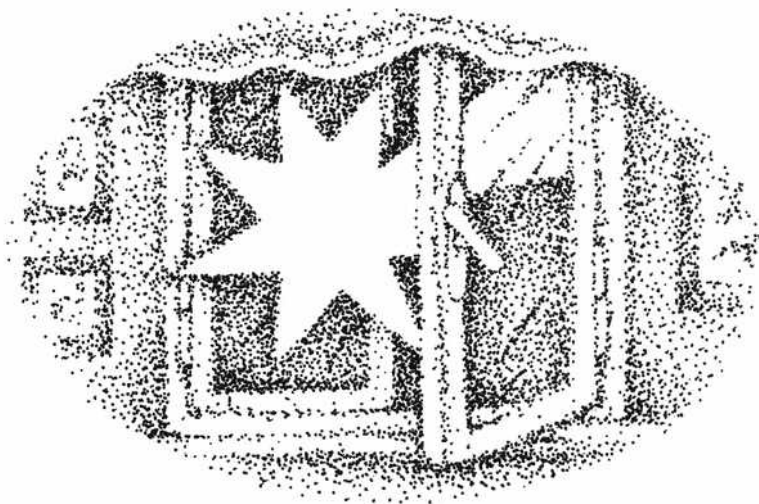

Děti nám Bůh jen půjčil

Půjčil, abychom si prošli intenzívním kurzem.
Kurzem, jak milovat někoho víc, než sebe,
jak změnit naše nejhorší chyby, abychom dali dětem lepší příklad.
A naučili se mít odvahu.
Být matkou, nebo otcem je nejvyšší akt odvahy, který můžeme udělat,
protože to znamená, že se stáváte přístupní jinému druhu bolesti.
Nejistotě a strachu ze ztráty někoho, kdo je vámi tak milovaný.
Děti nejsou naše, jsou jen půjčkou.
Jsou tím nejvyšším a nejúžasnějším úvěrem,
protože naše děti jsou naše jen do té doby,
dokud se neumí o sebe postarat.
Potom už patří jejich životu, jejich osudu, jejich rodinám.

Bůh vždy žehná dětem, protože my jsme už
nimi požehnaní...

Přemysl Chochola (vybírala Jana Jindrová)

Ilustrace čísla vytvořila M. Prachenská

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 12. 2021.
Číslo vyjde 26. 12. 2021.**

Obsah čísla:

Kruh.....	1	Salár nebo církevní daň?.....	5
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Jak žijeme:.....	7
Ohlédnutí za postavením presbyterů.....	3	Děti nám Bůh jen půjčil.....	11
Složení nového staršovstva.....	4	Kalendář na prosinec 2021	12
Nová členka sboru se představuje:.....	5		

Kalendář na prosinec 2021

Bohoslužby	5. 12.	D. Páleník
9:30 on-line na	12. 12.	A. Jacobea
http://dejvice.evangelnet.cz/ line-vysilani	19. 12. rodinná	M. Trgalová + vánoční slavnost
	25. 12. Boží hod, VP	A. Jacobea
	26. 12. Štěpán, VP	M. Trgalová
	31. 12. Silvestr	Silvestrovské setkání (dle situace)
	1. 1. 2022 Nový rok, VP	A. Jacobea

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večere Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik_Fw

Konfirmandi (11+)	pátky 15:30 – 16:30
Náboženství děti (5-11)	pátky 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	12. 12. po bohoslužbách
Děti + maminky	POUZE čtvrtek 16. 12. 9:30 – 11:30
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	14. 12. v 19:00
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	17. 12. ve 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	30. 11. v 19:00, kontakt: rzrika@seznam.cz
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	9. 12. v 9:30 téma: „Tradiční vánoční setkání“ (sledujte aktuální situaci)
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	2. 12. v 19:00
Ostatní	24. 12. Betlémské světlo 10:00 – 11:00 24. 12. Setkání s Bibli a koledami ve 22:00 (Suchdolské náměstí)

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Libec, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Fami sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103